

Chương 7

Trên Ngai Say

Đó chính là sự phẫn nộ, cho dù khi gặp mình đã cảm ghét cuộc sống của sát thủ, thì sau khi chuyển thể lại thì Du Lịch cũng làm thích khách. Đôi tay này sẽ chẳng bao giờ cảm thấy sợ hãi, nhưng bản thân lại rất bối rối lòng vì cuộc sống.

Khi trên ngai Thanh y sắp phải mang theo mùi trà hoa mai thoang thoang chạm nhân tiên sinh quay về thì chợt, ông nói Tinh Hân ngày mai tôi sẽ thức ăn công.

Ánh nắng ngoài kia hút xuống mặt đất phấp phấp khi nhìn Tinh Hân cảm thấy hơi mệt mỏi. Có lẽ vì trong bóng tối quá lâu nên nó không thích những hoạt động ban ngày cho lắm. Ước gì dùng ngón tay phi vào chỗ tay thân cây, nó cảm giác hình như có kẻ đang nhìn trộm.

Không cách Tinh Hân khoanh ba mắt trông. Chắc là có cảm giác bóng người ta nhìn trộm, nhưng nó không hề cảm nhận được gì cả. Công phu của người này cao hơn Hí Hân, Thanh y nhân, Tinh Hân phán đoán như thế.

Ai nhìn trộm mình như? Tinh Hân không thể nhìn ra bất cứ điều gì khác thường. Ước gì luyện công, trông có vẻ rất chăm chỉ, nhưng chắc không hề biết gì cả.

Thanh y sắp bị tể khinh công và công phu sẽ đáng ám khí của nó rất tốt, nhưng họ không biết khi gặp Tinh Hân là mặt sát thủ, có giác quan thứ sáu rất chu đáo.

Đi với sự nhanh, chu đáo và chắc chắn, bản thân Tinh Hân cũng có điều tâm đắc. Nếu không dùng khinh công, không dùng ám khí, không có ninjutsu, tin rằng sẽ linh hoạt của nó cũng sẽ khiến Thanh y nhân phải thất vọng.

Là có thể gì về thêm lát nữa, nhưng Tinh Hân không thích có người sau lưng, cảm giác này khi nhìn nó bất an.

Khi gặp xe bus, Tinh Hân đứng ở hàng ghế sau cùng, xem phim cũng mua vé hàng ghế cuối, nó không quên luôn mình ra. Người ta nhìn chăm chú mình suốt một buổi sáng khi nhìn Tinh Hân thấy hơi khó chịu.

Nó đứng lì, ngáp dài, chăm chú nhìn đi bên mình thác.

Ng ng u nhìn s i xích s t cách ó không xa, không lâu sau thì c m giác ánh m t kia âm vào l ng mình nh m t m i kim, Tinh H n th dài, nh y v t lên t ng á xanh g n cái ao bên thác n c.

Trong ao có nuôi m t lo i cá màu tr ng, không có v y, th t r t béo, mùa ông trông vô cùng p, nó nh n ng m t con th ng cho mình.

Tinh H n nhìn ch m ch m m y con cá ang b i i b i l i d i chân, c m m t cái que có u nh n ch n xem con nào to nh t.

“Ào”, Tinh H n hoan hô, c m cái que nh y lên b . M t con cá màu tr ng béo p b xuyên ngang mình th t áng th ng.

Nh t c i nhóm l a, nó dùng m t thanh t ao c rên r t t t r ch lên thân cá m i b y, m i tám v t, r i c n th n r c gia v , h ng li u l y ch H i H n s ph lên trên. Bàn tay Tinh H n ch m chú làm vi c, nh ng v n c nh giác ánh m t ó.

Kiên nh n th t y! Nó th m ch i. D ng con cá lên trên b p l a, l t i l t l i n ng.

Tinh H n nh ra có l n t ng ra ngoài hoàn thành nhi m v , m c tiêu ang trong m t khách s n n h i s n, nó bò trên sân th ng m t tòa nhà cách ó không xa, v a l nh v a ói. i ph ng n su t ba ti ng ng h , nó c ng i su t ba ti ng, không dám l là m t phút nào, ch s làm l m t m c tiêu.

Tinh H n nheo m t ng i mùi khen khét t a ra t con cá, nó r t hi u k , ng i sau l ng mình có th ng t i lúc nào, có th nh n t i lúc nào.

Ánh n ng m áp h t ra, Tinh H n mu n ng . Nó hi v ng có ôi kính râm, nh v y s d thích nghi v i ánh sáng ban ngày h n.

Nh ng Tinh H n không th c ng, không th t ra mình ã phát hi n i u b t th ng. M t Tinh H n thoáng t i i, Thanh y s ph b o nó m t mình t i ây luy n công mà còn cho ng i nhìn tr m. Ông c ng không h ám th gì, ó là i u khi n Tinh H n th y au lòng nh t.

cùng Thanh y s ph hai n m, ít nhi u c ng n y sinh tình c m. Tinh H n hi v ng c m giác m áp này có th ti p t c duy trì, cho dù ch là m t gi c m thì c ng ng t nh d y. Th m chí nó còn c m th y n u không nh t i s tàn kh c khi m i vào trong c c, không ngh t i s th n bí c a s n c c này thì nh th này c ng r t t t. V y mà Thanh y s ph v n th t thà, nguyên t c l i v n không nói th t v i nó. Tinh H n m m c i ngh , sát th qu th c không nên có tình c m.

Tinh H n ng i n cá, c m th y mùi v không nh tr c n a, h i khó nu t, nh ng v n n h t m t cách ngon lành. N u ánh m t sau l ng v n dán vào thì nó còn nh n ng thêm con n a. Dù sao thì gia v mà H i H n i u ch t th o d c c ng r t th m r t quy n r .

Khi mùi h ng ngào ng t c a th c n lan t i m i, c m giác ói s t ng ph n x t i i não và a ra m t lo t các ph n ng. Ví d nh d dày s kều òng c, n c mi ng a ra, ý chí c a con ng i c ng b buồng l ng.

Tinh H n nheo m t ng ng u lên nhìn m t tr i ã lên ba con sào, ang là gi c m tr a. Mình thì ng i n ng cá, ng i kia thì ôm b ng ói ng nhìn, mình c ng ch ng thi t. Ngh th , tâm tr ng nó khá lên m t chút.

Nó ch m rãi ng i n h t con cá, r i l i ngáp dài, ng t m y cái lá to che lên m t, ch n b t ánh n ng chói m t r i n m xu ng ng .

Ý th c và h i th c a Tinh H n d n d n hòa l n vào c nh v t xung quanh. Cùng kinh nghi m c a ki p tr c và kho ng th i gian h n hai n m trong th ch th t c a ki p này, s nh n n i c a Tinh H n ã t i m c ng i th ng khó mà sánh c.

Ng m t lát, nó c m giác k ang ng cách ó không xa d ch chuy n m y b c chân, m t r i sao? Tinh H n vui v v i phát hi n này. Cho dù kh n ng tr n nh c a ng i kia phi th ng, công phu cao c ng, thì c ng có lúc không th nh n n i c n a.

Th thì c ti p t c i, xem ai không ch u c.

Ng i kia i v phía nó. Tinh H n ch ng i ó t i g n m i g t lá cây trên m t ra, th y Lý Ngôn Niên.

Tinh H n l t ng i bò d y, kinh ng c nhìn Lý Ngôn Niên, nh t th i quên m t mình nên chào h i nh th nào.

- Ng i r t gi i, ch có i u nó không bi t b t cá trong ao và n ng trên bãi t tr ng. - Lý Ngôn Niên l nh nh t nói.

Hình nh Lý Ch p s v n không khác gì hai n m tr c, khoác chi c áo bào b ng lông ch n màu b c, toát lên c v quý t c l n khí th .

Tinh H n c i r ng r :

- Mu n n không? Tinh H n có th n ng m t con cho Lý Ch p s . - Nó nhanh nh y ngh , vì c xu t c c l n này liên quan gì t i Lý Ngôn Niên?

- Cảm ơn. - Lý Ngôn Niên dẫu đang tức giận, nhìn Tinh Hân rớt lâu rồi cũng nói - Ừ thì trả nó cho nó, mai chúng ta xử tiếp.

Tinh Hân hình cưỡi ngựa, giết trả y u u i m c áo tím trong rừng trúc? Nhanh thế sao?

Lý Ngôn Niên nói xong thì quay ngoắt đầu, dẫu thoáng tim cũng không cho Tinh Hân có thời gian và cách gì thêm.

Ừ thì trả nó! Nhưng trả trả mà cũng không tha! Nhưng không giết nó thì hình như mình sẽ chết. Tâm trạng Tinh Hân trở nên hỗn loạn, lòng lộn xộn thêm hai con cá, trầm tư suy nghĩ.

Trở lại lên, nó đi tìm ngôi nhà của Hi Hân.

Nguyet Phách vui vẻ khi thấy Tinh Hân đi, bèn nhét cho nó một cái bánh, cười nói:

- Ngươi bôi cái này lên da là che giấu màu da.

- Hi Hân sẽ không nhận ra? - Tinh Hân gật đầu, trong lòng dấy lên một cảm giác ấm áp.

Nguyet Phách lúc này, Tinh Hân thấy hơi hoang mang. Nhưng nhiệm vụ của Lý Ngôn Niên, thì mà ba vị sẽ phải nghĩ tới, hãy nghĩ tới việc báo cáo ảnh hưởng tới nghi lễ cho nó sao?

- Tinh Hân, hôm nay ngươi sao thế? Có vấn đề gì? - Nguyet Phách oán trách.

Tinh Hân cười ngượng, trả lời tự nhiên:

- Tôi đang nghĩ, ngươi có lo lắng gì khi nhìn thấy ta mà mãi không trả lời không?

Nguyet Phách giết mình, cảm nhận phòng lập tức chìm vào sự im lặng chết chóc.

- Có. - Cùng với Nguyet Phách cũng đáp. Nó không cảm nhận được gì nữa. Nhưng đây, sự phân chia hai nhà sẽ quyết định. Nó không quan tâm tới việc rơi vào tay ai, nhưng lại buồn cười vì mình quan tâm nhất, cũng chính bản thân mình, không thể tháo chạy. Tinh Hân nhìn lại thu c, dường như không chú ý tới sự im lặng này, móc con cá ra, cười nói:

- Cho ngươi này.

- Thật quá.

- Ông c, nguời r i còn th m cái gì?

- Ông i n ông u th m.

Tinh H n l ng l nhìn Nguy t Phách, t nhiên h i:

- N u sau này chúng ta chia tay, li u còn nh n ra nhau n a không?

Nguy t Phách ng n ra, ngh ng i giây lát r i cúi u. Lát sau nó ng ng u lên, xoa m t Tinh H n:

- Có ch , ch c ch n ta s nh n ra ng i. - Nó kiên nh nhìn Tinh H n.

- Sau này chúng ta có là k thù c a nhau không?

Nguy t Phách tr n m t không vui:

- Không àu, ng nhiên là không. D u mang ph n sát th thì c ng là i gi t ng i khác.

- N u ng i trong s n c c b o ng i i gi t ta thì sao? - Tinh H n r t nghiêm túc khi nhìn vào m t Nguy t Phách. Nó ã l p l i th , c i này không c n b n bè, nh ng i v i Nguy t Phách, nó v n không th nh n tâm coi nh ng i xa l .

Câu h i này khi n Nguy t Phách kh ng l i, nó ch a t ng ngh t i v n này. Th nên nó c ng nghiêm túc nhìn Tinh H n:

- Không có ngày ó àu. Ng i bi t y, ta luôn coi ng i nh huynh .

T y khi n th n kinh Tinh H n au nhói. Tinh H n c i kh , ngh , ng coi ta là huynh .

S c tr i t i d n, nó không th ch n ch c n a. i c vài b c, Tinh H n quay u l i, th y ánh m t l u luy n c a Nguy t Phách, b ng d ng th y lòng mình chua xót.

Ti u l u, r ng trúc, ánh tr ng nh n c.

Th ng bé áo tím ang ng r t ngon, d ng nh ã r i vào gi c m v nh h ng. T i t n lúc này, Tinh H n v n ch a nói câu nào v i nó.

- Ng i, th gi i m t mình m i là th gi i vui v nh t. - Tinh H n l m b m.

ó chính là s ph n, cho dù ki p tr c mình ã c m ghét cu c s ng c a sát th , thì sau khi chuy n th l i t i Du Li C c làm thích khách. ôi tay này s ch ng bao gi c s ch s , nh ng b n thân l i r t b ng lòng v i cu c s ng.

Nhìn ngắm mặt đất trải khắp mình thay thế, và tàn nhẫn lướt nhanh qua mặt Tinh Hồn:

- Ta tuy tất cả không trở thành người thì hai người! - Nó quay đầu đi ra khỏi rừng trúc. Người đi chuyển thì là do ông trời ban ơn, cảnh này cho dù Tinh Hồn không thấy quen thuộc thì nó cũng sẽ tìm cách cứu mình trong tay.

Thanh y nhân lặng lẽ đứng ngoài rừng trúc, ánh mặt trời chiếu rọi.

Tinh Hồn thấy tức giận, ôm ông thì thầm:

- Sếp, chúng ta về nhà đi!

Thanh y nhân ôm Tinh Hồn, nắm tay phía rừng trúc, không khi nào nói:

- Chuyển... chuyển... ó...

- , anh bạn mẫn cảm áo tím, con mình người ó cá con nòng, ãng rì. Hừ Hừ sếp nói, n cá c n ng b ng gia v y thì th n tiên c ng ph i ng m t ngàn n m. - Tinh Hồn ng ng u lên, cười đáp.

Nhìn cảnh này thây của Tinh Hồn, Thanh y nhân bỗng đứng c m th y toàn thân lạnh buốt. Chín chục năm, rồi chục năm nữa. Có lẽ ông thây sã dĩ c m t xu t s c nh t.

Chậm rãi trên con đường lên núi, đứa bé trên tay hình như đã buồn ngủ, vùi đầu vào ngực ông. Người nó thoáng run rẩy, đôi tay như trơ tráo nắm chặt vạt áo ông, dường như ch s buồn ra là s ánh mặt trời đã đi. Tuy rằng êm r t l nh, nhưng Thanh y nhân biết cái c a mình không run vì lạnh. Bất giác ông lặng lẽ ôm chặt Tinh Hồn.

Sao sáng yếu ớt, ánh trăng kéo bóng người thì thầm dài trên con đường núi vắng lặng. Khung cảnh khi nhìn Thanh y nhân c m th y dường như quen thuộc... Ban đêm trước, ông cũng đã bế Tinh Hồn đi trên con đường lên núi này. Ông không bao giờ quên cái nhìn ưu tiên gặp nó, anh và bạn v ng y không hề s hãi nh y t i c nh ông mà nói:

- Sếp, chúng ta đi thôi!

Ông nhìn Tinh Hồn nằm trong lòng mình, ngắm mặt trời như tuy t trong bóng tối. Đó chính là cái c a ông, là nắm tay ông nuôi lớn.

- Tinh Hồn, Tinh Hồn...

Ông ng ng nhìn trời sao, h n phách của nh ng vì sao! Ch c n nh ng vì sao trên trời v nh h ng, không bao giờ rời r ng, thì a tr n m trong lòng c ng s

không bao giờ rời xa ông. Thanh y nhân nhìn thấy, bước chân càng thêm kiên
nh.

Sáng sớm, Tinh Hân gọi mình tên gì.

Mình vẫn thích nhất, bên cạnh là Thanh y nhân.

Nó nhìn ông, có một nụ cười mỉm, nhưng lại không thể nói nên lời nào.

Thanh y nhân dường như có chuyện muốn nói, nhưng lại ngập ngừng mãi.

Hai người im lặng. Trong khoảnh khắc đó dường như còn nghe thấy hơi
thở rít.

Hồi lâu sau, Thanh y nhân thở dài, kéo tay Tinh Hân:

- Theo ta.

Ông đưa nó tới phòng mình, không chạm tay vào Tinh Hân lúc ông vắng
mặt mà vào thám thính nơi này. Sát tay có một chiếc túi, ông lấy ra, ra,
trong đó có các loại ám khí.

Thanh y nhân thấy sáng mặt nhìn, trình bày về mặt cái hộp trong đó,
mà ra:

- Đây là giáp y làm bằng tơ vàng, nhưng mà chỉ có một. Người khác ám khí
nhất là trúng ám khí, ít nhất cũng có thể che chắn một chút. Con có thể
mặc luôn trên người.

Tinh Hân mới chỉ giáp y ra ngắm nghĩa, áo chùng nhìn thấy?

- Có thoáng không? Mùa hè mà mặc có nóng không? Sếp, người gì lại
i!

- Còn ta có lẽ rời khỏi ghế trong sân này thôi, lúc này không
dùng, con còn nhớ ...

- Thì con gì vậy. - Tinh Hân nhìn tay cuộn tròn chiếc giáp y nhét vào
trong ngực. - Sếp còn gì cần dặn dò không?

Thanh y nhân im lặng giây lát rồi nói:

- Bí mật của con chỉ có ta biết.

Tinh Hân thốt tim, cười hỏi:

- Bí mật gì?

Nhìn ánh mắt anh y nhót trong mắt Tinh Hân và nụ cười ngây thơ vô tội của nó, Thanh y nhân nói đùa:

- Nếu bạn phát hiện thì con hãy trốn đi! Đừng trốn, không phải chỉ có An quỳ mới là người có thể dung thân. Chỉ cần cho con, mọi chuyện sẽ ổn.

Tinh Hân ngẩng đầu lên đi tìm Thanh y nhân. Nó bỗng nhiên vỗ tay ôm lấy ông:

- Sếp, chắc ra con không xa ngài, con cũng không muốn gì từ đây. Nó cũng như một con thú... thì ngài cũng đừng sợ!

Thanh y nhân khẽ cười. Tinh Hân mỉm cười lên, vỗ tay vỗ ông. - Khi nào lớn rồi con sẽ quay về thăm ngài! Cảm ơn tiên sinh nhé.

Tinh Hân quay về phòng mình, mỉm cười nhún vai.

Cảm giác có cái gì đó nhột nhột trên má, nó đưa tay lên sờ, ngỡ ngàng, hình như đã quá nửa vai vào vạt chàm này rồi.

Chẳng hiểu sao mà lại như vậy.

Ngủ yên giấc trong thảnh thơi thoải mái. Tinh Hân cảm thấy Thanh y nhân đang ngắm ngoài thềm.